

Sygn. akt X K 666/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Agata Chyczewska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. sprawy **S. P.**, s. Z. i K., ur. (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 16 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku w miejscowości J., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 2500 złotych, 312,31 dolarów, 185,22 euro, czym spowodował stratę w wysokości 4500 zł na szkodę D. K.,

tj. o przestępstwo z art. 278§1 k.k.

I. uznaje oskarżonego S. P. za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278§1 k.k., art. 34§1 i §1a pkt 1 k.k., art. 35§1 k.k. wymierza mu karę roku ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz D. K. kwoty 4500 (czterech tysięcy pięciuset zł) złotych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. P. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego kosztami postępowania: wydatkami w kwocie 1326,24 zł (tysiąc trzysta dwadzieścia sześć 24/100 złotych) oraz opłatą w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

W związku ze skazaniem oskarżonego w trybie art. 335 k.p.k. i złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uzasadnia przyjęcie sprawstwa oraz zawinienia oskarżonego S. P. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia zebranych w sprawie dowodów Sąd uznał za polegające na prawdzie zeznania pokrzywdzonej D. K., która w sposób zwięzły i wiarygodny przedstawiła okoliczności dotyczące przypisanego oskarżonemu czynu. Świadek na potwierdzenie swoich depozycji dołączyła wyciąg z rachunku bankowego.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka K. W., matki oskarżonego. Jej zeznania korespondowały z depozycjami pokrzywdzonej. Ponadto były spójne i rzeczowe.

Należy podkreślić, że zarówno D. K., jak i K. W. nie były naocznymi świadkami kradzieży popełnionej przez oskarżonego, a wskazanie osoby oskarżonego polegało wyłącznie na ich domysłach, kto mógł popełnić przestępstwo.

Sąd pominął zeznania świadka A. P., bowiem nie wniosły nic do sprawy.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobo – poznawczych, danych o karalności, wyciągu bankowego, protokołu zatrzymania, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Istotne znaczenia dla sprawy miała również opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów dotycząca stanu psychicznego oskarżonego. biegłe stwierdziły, iż w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Powyższa opinia w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Została sporządzona przez biegłe w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia, zaś zaprezentowane w niej wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż wyjaśnienia S. P. polegają na prawdzie, który słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, wskazując m.in. na okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przestępstwa. Wskazał na jakie cele wydatkował skradzione pieniądze. Oskarżony podał, że chce dobrowolnie poddać się karze:

- 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,
- obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 4500 złotych na rzecz pokrzywdzonej,
- oraz zasądzenie kosztów i opłaty sądowej.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony S. P. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, biorąc pod uwagę jego doświadczenie życiowe, w tym również jego uprzednią karalność, miał pełną świadomość, iż zachowaniem swoim narusza obowiązujące normy prawne.

Sąd zważył dalej, iż swoim zachowaniem, polegającym na tym, że w okresie od 16 stycznia 2017 roku do 27 stycznia 2017 roku w miejscowości J. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 2500 złotych, 312,31 dolarów, 185, 22 euro czym spowodował stratę w wysokości 4500 złotych na szkodę D. K. i tym samym wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, kwalifikując go jako występki z art. 278 § 1 k.k.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy,

sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Za okoliczność obciążającą Sąd uznał to, że oskarżony w pełni świadomie złamał obowiązujący porządek prawny i tym samym okazał lekceważący stosunek do niego. Wiedział bowiem, że jego zachowanie jest naganne, a mimo to dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu.

Dalej, Sąd zważył, że oskarżony w popełnieniu czynu kierował się niskimi pobudkami, bowiem ukradzione pieniądze przeznaczył na rozrywkę. Bezpośrednio po popełnieniu czynu uciekł z domu i urwał kontakt z rodziną.

Na korzyść oskarżonego przemawiało natomiast jego uprzednia niekaralność, a także to, że przyznał się do zarzuconego mu czynu, wyraził skruchę i wytłumaczył swoje zachowanie. Oskarżony chciał naprawić wyrządzoną przestępstwem szkodę, jak również przeprosić pokrzywdzoną.

Przez wzgląd na powyższe Sąd, za czyn przypisany oskarżonemu S. P. wymierzył w oparciu o art. 278 § 1 k.k., art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

W tym miejscu Sąd stwierdził, iż przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. **Omyłkowo Sąd w orzeczeniu, wymierzając oskarżonemu karę, nie powołał art. 37a k.k.** Regulacja zawarta w tym artykule przewiduje możliwość orzekania grzywny lub kary ograniczenia wolności w przypadku przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, dlatego też możliwe było zastosowanie jej w niniejszej sprawie. Sąd miał na uwadze przy tym prymat orzekania kar wolnościowych nad izolacyjnymi.

W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości występkę, jakiego się dopuścił. Sąd wymierzając karę uwzględnił wymienione wyżej okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego oraz te, które w ocenie Sądu uznane zostały za niekorzystne. Zdaniem Sądu, w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie kary ograniczenia wolności we wskazanym wymiarze. Orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe, szczególnie, że wówczas oskarżony nie miałby możliwości naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, bowiem obecnie nie posiada dochodu ani majątku. W przypadku kary o charakterze izolacyjnym byłby pozbawiony możliwości podjęcia pracy i zarobkowania. Ponadto, orzekając karę Sąd wziął pod uwagę właściwości osobiste oskarżonego i uznał, że kara ograniczenia wolności będzie stanowiła dla niego nauczkę i będzie wystarczająco uciążliwa.

Sąd wymierzając wyrok na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej D. K. kwoty 4500 złotych. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody przy wymierzeniu przez Sąd kary ograniczenia wolności jest fakultatywne, przy czym o orzeczenie tego obowiązku wnioskował Prokurator w złożonym wniosku o skazanie w trybie art. 335 § 2 k.p.k. Wysokość szkody, tj. 4500 zł została należycie udokumentowana, a także potwierdzona w zeznaniach pokrzywdzonej i wyjaśnieniach oskarżonego, a także nie była kwestionowana, zatem nie zaistniały wątpliwości w jej ustaleniu.

Sąd w orzeczeniu końcowym orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, przyznając od Skarbu Państwa adwokat K. P. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego. Sąd nie znalazł przy tym podstaw dla podwyższenia należnej obrońcy stawki minimalnej, albowiem – wbrew jego stanowisku – przedmiotowa sprawa nie miała skomplikowanego charakteru, a aktywność obrońcy nie wykraczała poza wymagane i konieczne dla podjęcia czynności związane z wykonywaniem jego funkcji.

Nadto Sąd, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1 326,24 zł tytułem wydatków oraz kwotę

180, 00 zł tytułem opłaty. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K. i kontrolne uzasadnień;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem – oskarżycielowi publicznemu;
3. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni.

G. dnia 12 stycznia 2018 r.